

РЕШЕНИЕ

№ 468

гр. Варна, 24.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 2 СЪСТАВ, в публично заседание на шести декември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Димо Цолов

при участието на секретаря София Н. Маринова
като разгледа докладваното от Димо Цолов Административно наказателно дело № 20223110203933 по описа за 2022 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.59 и следващите от ЗАНН и е образувано по жалба от П. К. П., ЕГН *****, срещу Наказателно постановление №662041-F672057 от 09.09.2022 г., издадено от Директор на дирекция „Обслужване“ при ТД НАП гр. Варна, с което за нарушение по чл.264, ал.1, вр. чл.162, ал.1 от Закон за корпоративното подоходно облагане (ЗКПО), на въззивника е наложено наказание „глоба“ в размер 200.00 лв.

Въззивникът счита оспореното НП за постановено при съществени нарушения на процесуалния и материалния закон и моли същото да бъде отменено. Твърди, че АУАН и НП не съдържат всички изискуеми от разпоредбите на чл.42 и чл.57 ЗАНН реквизити, не е спазено императивното изискване за ясно и точно описание на нарушението, не е установена точната дата на извършване на нарушението. Твърди също, че дружеството е било служебно заличено, считано от 01.02.2017 г. съобразно §5г, ал.4 ЗТРРЮЛНЦ и от 03.06.2021 г. е пререгистрирано съобразно специалния текст по §5г, ал.5 ЗТРРЮЛНЦ, както и че до момента на пререгистрацията дружеството е било заличено, при което то не попада в нито една от хипотезите по чл.161 и чл.162 ЗКПО и не е налице фактическо основание, което обуславя неизпълнение на задължението по чл.161, ал.1 ЗКПО. Навежда и аргументи за маловажност на твърдяното нарушение.

Въззиваемата страна моли съда, да потвърди процесното НП като правилно и законосъобразно издадено. Претендира присъждане на възнаграждение за юрисконсулт.

След преценка на приобщените доказателства, поотделно и в съвкупност, съдът прие за установена следната фактическа обстановка:

На 26.06.2020 г. в гр. Варна свид. И. С. – инспектор по приходите при ТД НАП Варна, извършил проверка в регистъра на подадените данъчни декларации по ЗКПО, при която установил, че за „*“ ООД - в ликвидация, ЕИК *, е подадена с вх. №035642202861712 от 23.06.2022 г. годишна данъчна декларация по чл.162, ал.1 ЗКПО за

последния отчетен период от 01.01.2021 г. до 03.06.2021 г., при което преценил, че въззивникът П. П., в качеството му на ликвидатор на дружеството, не е изпълнил задължението да подаде ГДД в определения 30-дневен срок от датата на ликвидацията, за който срок свид. И. С. счел, че е изтекъл към 30.07.2021 г. Поради това той съставил спрямо въззивника АУАН № F672057 от 18.08.2022 г., редовно предявен и връчен лично на същата дата.

Срещу съставения АУАН, в срока по чл.44, ал.1 ЗАНН, въззивникът предявил писмено възражение, съдържащо отразените в жалбата съображения, които наказващият орган приел за неоснователни и на 09.09.2022 г. издал процесното НП, с което изцяло възприел и възпроизвел фактическите и правни констатации по АУАН и наложил на въззивника предвиденото в чл.264, ал.1 ЗКПО наказание „глоба“ в размер към минималния предвиден – 200.00 лв.

Визираната фактическа обстановка не се оспорва от страните и се установява по категоричен начин, както от кредитираните като непротиворечиви, взаимнодопълващи се и дадени в резултат от непосредствени лични възприятия, показания на всеки един от свидетелите И. С. и М. Б., така и от напълно съответстващите им приобщени документи – НП №662041-F672057 от 09.09.2022 г., АУАН №F672057 от 18.08.2022 г., удостоверение за връчване по ел. път, покана изх.№384 от 08.08.2022 г., разпечатка от информационен масив, годишна данъчна декларация по чл.92 ЗКПО, писмо от К. Христова относно декларация по чл.92 ЗКПО, възражение по АУАН №F672057 от 18.08.2022 г., Заповед №ЗЦУ-1149 от 25.08.2020 г., разпечатка от ТР регистър за актуално състояние на „*“ ООД.

При така установената фактическа обстановка, съдът направи следните правни изводи:

Относно допустимостта на жалбата:

Жалбата е подадена от надлежна страна в законоустановения срок и е приета от съда за разглеждане.

Относно компетентният орган:

Наказателното постановление е издадено от компетентен орган – Директор на дирекция „Обслужване“ при ТД НАП гр. Варна, в кръга на предоставените му правомощия съгласно Заповед №ЗЦУ-1149 от 25.08.2020 г.

Относно процесуалната и материално-правната законосъобразност на оспорения административен акт:

В хода на АНП са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. В АУАН и НП е посочено е, че въззивникът П. П., като ликвидатор на „*“ ООД, не е изпълнил задължението си да подаде ГДД по чл.162, ал.1 ЗКПО за последния отчетен период (от 01.01.2021 г. до 03.06.2021 г.), в определения от закона 30-дневен срок от датата на ликвидацията, изтичащ на 03.07.2021 г.

Съгласно чл.161, ал.1 ЗКПО, последният данъчен период на данъчно задължено лице, прекратено с ликвидация или с обявяване в несъстоятелност, обхваща времето от 01. януари на годината, в която е извършено заличаването, до датата на заличаването. Съгласно разпоредбата на чл.162, ал.1 ЗКПО, данъчната декларация за последния данъчен период, определен по чл.161, ал.1, се подава в 30-дневен срок от датата на заличаване на данъчно задълженото лице.

Неизпълнението на задължението по чл.162, ал.1 ЗКПО може да доведе до осъществяване на състава на две административни нарушения – по чл.261, ал.1 ЗКПО и по чл.264, ал.1 ЗКПО. В първия случай, субект на нарушението е данъчно задълженото лице – дружеството, а във втория случай, субект на нарушение е представляващият данъчно задълженото лице, но нарушението не се изразява в неподаване на декларация, а в това, че управител, ликвидатор/синдик или лице, изпълнявало длъжността ликвидатор/синдик, с

действие или бездействие, е допуснал нарушение, посочено в чл.261, чл.262 или чл.263 ЗКПО. Следователно, разпоредбата на чл.264, ал.1 ЗКПО въвежда самостоятелен състав на административно нарушение, респективно две самостоятелни форми на изпълнителното деяние. Както в АУАН, така и в НП не са посочени никакви факти, които да са относими към състава на чл.264, ал.1 ЗКПО. В случая, описанието на нарушението съответства на разпоредбата на чл.261 ЗКПО, при което отговорността е за данъчно задълженото лице, т.е. на дружеството. Както в АУАН, така и в НП не са посочени никакви факти, които да обосновават състава на чл.264, ал.1 ЗКПО. Вярно е, че нарушителят се защитава срещу фактите, но посочените такива в АУАН и НП не сочат недвусмислено на нарушение по чл.264, ал.1 ЗКПО. Налице е несъответствие между посочените в АУАН и НП съставомерни факти, описанието на нарушението от правна страна и приложената санкционна норма по чл.264, ал.1 ЗКПО, което нарушение константно е преценявано от състави на Административен съд - Варна като съществено (в този смисъл са Решения по КАНД №1350/2014 г., КАНД №541/2014 г., КАНД №522/2015 г., КАНД №3075/2015 г., КАНД №950/2016 г., КНАХД №1755/2016 г., КНАХД №3359/2017 г., КНАХД №1554/2018 г. и мн. др.)

Недопустимо е да е налице несъответствие между описанието на нарушението от фактическа и правна страна, тъй като това ограничава съществено правото на защита на нарушителя, което е видно и от жалбата срещу НП. Недопустимо е и факти, касаещи съставомерните признаци на нарушението да се установяват едва в с. 3., тъй като същите следва императивно да присъстват в НП.

С чл.264 ЗКПО се ангажира отговорността на представляващия дружеството, в случая - ликвидатор, като физическо лице, което води до необходимост от доказване на субективния елемент на нарушението, а именно, че същото е извършено виновно. Такива доказателства не са ангажирани от АНО, нито по преписката нито в с. 3.

На следващо място, нито в АУАН, нито в НП, е посочена конкретна дата на нарушението, явяваща се задължителен реквизит на посочените два акта. Отражена е крайната дата – 03.07.2021 г., до чието изтичане задължението по чл.162, ал.1 ЗКПО е следвало да бъде изпълнено и въпреки отразяването на този краен срок, което може да обуслове извод, че нарушението следва да се счита за осъществено в първия работен ден след неговото изтичане – 05.07.2021 г., тази дата не е отразена в АУАН и в НП.

Административно-наказателното производство е строго формализирано, като в ЗАНН са предвидени императивно реквизитите, които трябва да съдържат съответните актове. Изискванията на закона са поставени с цел, на наказаното лице да бъде напълно ясно, а не да прави логически, фактически или правни изводи относно обстоятелствата, за какво нарушение, извършено на коя дата, на кое конкретно място и при какви обстоятелства, е наложено наказание. В този смисъл, непосочването в АУАН и в НП на датата на извършване на твърдяното нарушение, която е основен елемент от фактическия състав на съответното деяние, представлява съществено процесуално нарушение и самостоятелно основание за отмяна на оспореното НП, доколкото обективно препятства възможността за пълноценно и адекватно реализиране на правото на защита на въззивника. В този смисъл са Решения на Административен съд – Варна по КНАХД №2075/2011 г., КНАХД №3344/2016 г., КАНД №2946/2014 г., КАНД №370/2017 г., КАНД №1915/2017 г. и мн. други.

По изложените съображения, съдът намира, че издаденото наказателно постановление следва да бъде отменено като незаконосъобразно, поради допуснати съществени нарушения на процесуалните правила.

На следващо място, съдът намира, че е допуснато нарушение и на материалния закон. Видно от приобщените доказателствата, „Блоко-Айс-Крийм“ ООД е било заличено на 31.01.2017 г., а в следствие на 09.06.2021 г. е било пререгистрирано като

заличен търговец на основание §5г, ал.4 ЗТРРЮЛНЦ със срок на ликвидация до 31.12.2022 г. Съгласно §5, ал. 2 ЗТРРЮЛНЦ, дейността на дружествата, за които не е направено искане за пререгистрация в срока по §4, ал.1 от ПЗР на същия закон, се прекратява на 01.01.2012 г. Впоследствие дружеството е заличено на основание §5г, ал.4 ЗТРРЮЛНЦ. Съгласно тази разпоредба търговските дружества и кооперациите с прекратена дейност, които към 31. януари 2017 г. не са пререгистрирани, се смятат за заличени. В този случай, независимо че липсва специална правна уредба относно служебното заличаване на търговските дружества, са приложими разпоредбите на Глава двадесет и първа от ЗКПО. Съгласно чл.158 ЗКПО, при прекратяване с ликвидация за периода до заличаването му данъчно задълженото лице изпълнява задълженията си по общия ред на същия закон и при спазване изискванията на Глава двадесет и първа. Нормата на чл.161, ал.1 ЗКПО сочи, че последният данъчен период на данъчно задължено лице, прекратено с ликвидация, обхваща времето от 1 януари на годината, в която е подадено искането за заличаване по чл.273, ал.1 ТЗ, до датата на подаването му. В конкретния случай, предвид специалната уредба на служебно прекратяване и заличаване, не е налице подаване на искане от страна на дружеството, но от друга страна, е определена дата за заличаването – 31.01.2017 г. В този смисъл, разпоредбата на чл.161, ал.1 ЗКПО следва да се приложи съответно, като се приеме, че последният данъчен период обхваща времето от 01.01.2017 г. до 31.01.2017 г., следователно, данъчната декларация за него следва да се подаде най-късно до 31. януари 2017 г.

На основание чл.162, ал.5 ЗКПО, когато датата на подаване на искането за заличаване при ликвидация е преди 31. март и годишната данъчна декларация за предходната година не е подадена, данъчно задълженото лице подава тази декларация в срока по ал.1 от тази разпоредба. Тук отново разпоредбата следва да се приложи съответно спрямо датата на заличаване, като 31.01.2017 г. е релевантната крайна дата за подаване на декларация за предходната година. Във връзка с гореизложеното, ГДД и данъчната декларация за последния данъчен период 01.01.2017 г. – 31.01.2017 г., следва да бъдат подадени до 31.01.2017 г. – моментът, в който дружеството се смята за заличено по силата на §5г, ал.4 ЗТРРЮЛНЦ. В настоящия случай дружеството е пререгистрирано на 03.06.2021 г. като заличен търговец с оглед разпоредбата на §5г, ал.4 ЗТРРЮЛНЦ, поради което и в този случай не е приложима разпоредбата на чл.162, ал.1 ЗКПО.

Поради горното, съдът намира, че неправилно е приложен и материалният закон, което също е основание за отмяна на оспореното НП. Поради това и не следва да се излагат аргументи във връзка с наведените доводи за приложимост на разпоредбата на чл.28 ЗАНН.

При този изход на спора, съобразно чл.63д, ал.1 ЗАНН, вр. чл.143, ал.1 АПК, за въззивника е налице основание за присъждане на сторени по делото разноски. Видно от договора за правна защита и съдействие от 25.10.2022 г., сключен между въззивника П. П. и упълномощеният адвокат, не е договорено възнаграждение, поради предоставяне на безплатна защита на основание чл.38, ал.1, т.3 ЗА. Съгласно тази разпоредба, адвокатът може да оказва безплатно адвокатска помощ и съдействие на роднини, близки или на друг юрист, като при уважаване на претенцията се дължи на адвоката възнаграждение от насрещната страна в определен от съда размер, който не може да е по-нисък от предвидения в Наредбата по чл.36, ал.2 ЗА. Според чл.18, ал.4 от Наредба №1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, за процесуално представителство, защита и съдействие по дела от административно-наказателен характер възнаграждението е 300.00 лв и тази стойност следва да се присъди.

Водим от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯВА Наказателно постановление №662041-F672057 от 09.09.2022 г., издадено от Директор на дирекция „Обслужване“ при ТД НАП гр. Варна, с което за нарушение по чл.264, ал.1, вр. чл.162, ал.1 ЗКПО, на П. К. П., ЕГН *****, е наложено наказание „глоба“ в размер 200.00 лв, на основание чл.63, ал.2, т.1, вр. ал.3, т.1 и т.3 ЗАНН.

ОСЪЖДА ТД на НАП гр. Варна ДА ЗАПЛАТИ на адв. Янко Петров Янков – АК Варна, личен адвокатски номер *****, сумата **300.00 лв** (триста лева, 00 ст.), представляваща възнаграждение за предоставена безплатно адвокатска помощ и съдействие по чл.38, ал.1, т.3 ЗА, на основание чл.63д, ал.1 ЗАНН, вр. чл.143, ал.1 АПК.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Административен съд гр. Варна в 14-дневен срок от уведомяване на страните по реда на АПК.

Съдия при Районен съд – Варна: _____